

danske Samlinger i det gamle Palæ, Folkemuseet i en gammel Kaserne og en Nybygning i Materialgaarden, hvor Etnografisk Museum tænkes anbragt. Hver af Bygningerne faar sin egen Indgang.

Mod en saadan Deling har der altid været rejst den stærkeste Modstand. Jeg har spurgt sagkyndige, om Meldahls Ord fra 1891 stadig gælder, og dertil siger de ja. Altsaa: saa længe den af Ministeren her foreslaaede Ombygning finder Sted, vil de uerstattelige Samlinger blive udsat for øget Brandfare, Prinsens Palæ skal lukkes i Aaringer, og Arbejdet medfører Støv og Smuds, Beskadigelser og Tab. Jeg synes ikke, det er behagelige Forhold at gaa ind til for at bevare et gammelt Hus, og jeg spørger den højtærede Undervisningsminister, hvorfor han ikke har oplyst dette. Og hvorfor oplyser den højtærede Minister ikke, at hele hans Nedsæringsforslag — og andet er det jo ikke set fra et Museumsstandpunkt — skriger mod Venstres Fortid, skriger mod J. C. Christensens og N. Neergaards Ord, mod alt, hvad bygningskyndige og Museums-mænd tør garantere for med god Samvittighed, og skriger mod Danmarks Ære som Kulturstat?

Som første Anbefaling for sit Nedsæringsforslag siger den højtærede Minister, at Militærets Flytning fra Kastellet bliver for dyr, han taler endog om en Millionudgift. Det er mærkeligt, at denne Indvending mod Kastelsplanen aldrig er faldet nogen ind for. Venstre har to forhenværende Forsvarsministre, de Herrer J. C. Christensen og N. Neergaard, men de har ikke skænket Udgiften ved Militærets Flytning nogen Tanke, slet ikke. Der er Tale om at flytte ca. 200 Mand, og de kan jo selv afmarchere, men saa skal der naturligvis flyttes Materiel, og der skal foretages andre Forandringer. Men jeg beder den højtærede Undervisningsminister huske paa, at Materialgaarden ogsaa skal rømmes, og sagkyndige, jeg har talt med, mener, at Rømning af Kastellet ikke kan blive væsentlig dyrere end Rømningen af Materialgaarden. Hertil kommer, hvad bl. a. Oberstløjtnant Holten-Nielsen har oplyst, at Soldaternes Beboelsesforhold i Kastellet er ganske skandaløse; han forsikrer, at skal Kastellet overhovedet bevares som Kaserne, maa der ofret meget store Summer paa at gøre det nogenlunde tidsvarende. Disse Summer maa Undervisningsministeren lægge til de Beløb, som hans Plan vil koste.

Som anden Anbefaling for Nedsæringsplanen forsikrer den højtærede Minister, at

hans Forslag løser Museumsoppgaven med den mindste Bekostning og de færreste Udgifter, og han tilføjer, at Ordningen vil „komme til at staa til de seneste Tider som Vidnesbyrd om Sparsommelighed og Fattigdom og Smaalighed.“ Jeg benægter, at det foreliggende Forslag bliver billigere end Kastelsplanen; tværtimod, det bliver dyrere. Dette vil antagelig blive vist i det Udvalg, jeg venter nedsat, og fra Frederiks Hospital ved vi jo fra den sidste Tid, at det at ombygge gamle Huse til Museumsbrug kan blive kostbarere end at rejse helt nye Bygninger.

Men for øvrigt maa jeg sige, at Ministerens Ærgerrighed er af en mærkelig Art. Glæder han sig virkelig til, at der over hans Grav skal staa: Her hviler Danmarks smaaligste Minister! Han vil maaske svare, at det ikke er ham, men Tiden, der kræver Smaalighed. En saadan Indvending vil bestemt blive modsagt. I Landstinget findes et meget æret Medlem, som lige har brugt 8 Mill. Kr. til Landbohøjskolen, altsaa langt mere end det dobbelte af, hvad Staten efter Forslaget her skal yde til Museet, og denne Skole var hverken brandfarlig, ej heller indeholdt den uerstattelige Værdier; alligevel havde man 8 Mill. Kr. til den. Vi har ogsaa sammen med København for ret nylig bygget en Politigaard, der vist staa i 14 Mill. Kr. Jeg har aldrig hørt, at det danske Folk følte særlig Trang til denne grimme Bygning; alligevel havde vi, det vil sige Kommunen og Staten, 14 Mill. Kr. til den. Saa har vi bygget en Skole i Randers, som kostede 2 056 000 Kr.; dette Beløb har vi ofret paa denne ene Provinsskole, og paa Skolen i Viborg har vi ofret 2 238 000 Kr., altsaa over $4\frac{1}{4}$ Mill. Kr. for disse to Skoler. Det er alt sammen ganske nye Byggeføretagender, og tror Ministeren, at disse Skoler og Landbohøjskolen vidner for Eftertiden om Sparsommelighed, Fattigdom og Smaalighed? Det gad jeg høre Ministerens Mening om.

Eller tror den højtærede Minister, at de 200 000 Kvinder og Mænd, som indsamlede 2 300 000 Kr. til Nationalmuseet, vil blive glade ved hans Smaalighed? Disse Bidragydere blev skræmmet op ved store Plakater, paa hvilke man saa den røde Hane gale over Prinsens Palæ. Jeg kan endnu se Flammerne, den røde Hane, Palæet i Brand! Man gik over hele Landet og raabte „Brand, Brand!“ og forklarede Folk, hvor brandfarlig en Bygning Prinsens Palæ var, og at den burde rømmes i stor Hast. Men nu faar Bidragyderne altsaa at vide, at det hele